

СЛАВЯНИЗЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 7 Май 1883.

БРЮЙ 85

Издана два пъти въ седмицата вѣска:
Срѣда и Събота.

Цѣна:
За година . . . 5 ср. рубли зови.
За шестъ месеци 3 ср. рубли .

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ражкопие назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвъ пжтъ 20 стот.
За " " " вторий пжтъ 10 "

Руссе 6 Май 1883.

Отъ послѣдното промѣненіе на министерския персоналъ въ насъ, както е вече съкиму извѣстно, народа почувствува една радостъ, едно не малко задоволствие; на вѣждъ са осѣти едно оживление, едно движение, съ надѣжда че нежеланото положение въ което са намираме, може да се измѣни, поправи и доведе въ по-добъръ редъ, като се пригответи сичко потребно за поправленіето на работитѣ отъ днешния кабинетъ. Какво желае и иска народа, на какво е той съгласенъ и въ какво намира неходъ отъ днешното неразбрапо положение, върху сичко това, той (народа) се произнесе най-откровенно и чистосърдечно не веднѣжъ и два пъти, по много пъти, като слѣдва ежедневно да се произнася и явно искава хотението си. Народа, като вижда въ какво положение са намиратъ въобщо държавнитѣ му работи, какъ се постъпва съ неговитѣ правдини, то той естествено почна да се безпокои и сериозно да размислява за бъдущността си, да искава възгледовѣтъ си и да иска онова, отъ което предвижда че ще има облага и за него и за отечеството. Не бѣше мислимо че работитѣ ще достигнатъ до това положение, по обстоятелствата или хотѣнието на пѣкои личности го докараха, като испълнихъ волята си, и задоволиха ипата си, отмѣщеніето си. Какво оставаше на добритѣ Български синове, на честнитѣ свободолюбци? да глѣдатъ съ прискѣрбие на онова, което ставаше, да оплакватъ съдбата на злочестото си отечество, като очаквахъ по-късно часъ, по-благоприятно врѣме, за да си издадѣтъ гласа, който бѣше задушенъ, застрашенъ и злѣ приследванъ. Врѣмето минутно се разяси и народа непронетна случая, да се въспоазува отъ обстоятелството, да испълни още веднѣжъ обязанността си, като се изказа и възложи голѣма надѣжда на днешния кабинетъ отъ когото и очаква, да по-дѣйствува за възврѣщаніето на народнитѣ права. До колко днешния кабинетъ, ще успѣе да помогне на народа, да се удовлетвори неговитѣ желанія, да се постигне онова, което се желае, сичко това остава да ни покаже врѣмето. Ний нѣма криемъ мисълта си, нито има защо, нашата надѣжда е право да си кажемъ твърдѣ малка; да се сполучи по настоящемъ нѣщо, не върваме, а за въ бъдуще, не можемъ да предвидимъ. Дано бѣдеше противното, дано се съслушаше народния гласъ, дано се дадеше каквото се желае, по по видимому нѣма изглѣдъ, нито добри знакове; народната воля може да остане още за дълго врѣме неслушана и работитѣ да си слѣдватъ по ежкия пѣтъ, по когото ги виждаме че се възвѣли и вървятъ. Ако се промѣнятъ и получатъ по-нежеланото отъ днешното положение, това нека не удиви никого, защото такъвъ редъ искатъ нашитѣ самозвани извѣстни патриоти, които ако и побѣдени, не преставатъ отъ да работятъ

за утвърдението на настоящия режимъ, отъ когото тѣ навѣрно извличатъ частно за себе си голѣма облага. Генералитѣ не могатъ живѣ въ пълна свобода, въ широки права, за тѣхъ тъмнината е свѣтлина, неправдитѣ наслаждение, а пронастѣта утѣшение. Лакомитѣ сребролюбци и властолюбци, искатъ народа да бѣде ограниченъ, окованъ, просто едно стадо, отъ което да се голятъ, безъ да му даватъ каква годѣ храна. До гдѣто съществуватъ въ насъ подобни личности, до тогасъ нашето отечество ще страда, като се излага народа на съкакъвъ видъ притеснения и страдания, отъ които трудно ще му бѣде да се отърси и свободи; ето защо ние не върваме да се сполучи така лесно каквото се желае, защото има мѣжду насъ хора, които желаятъ робството, като приематъ на сичко полезно, и за уважение достойно. Лопитѣ наклонности на тия личности, принасятъ голѣма вреда на цѣлото отечество, тѣхнитѣ гнили и дѣти вредятъ на сѣко благопожелание, тѣ пречатъ на правилното развитие на работитѣ, тѣ правятъ спѣнка на сичко, което може да бѣде полезно и приятно за народа.

Никой не ни е вѣковати, ако сами ние не умѣемъ да уважаваме себѣ си, отечеството си, свободата си, правдинитѣ си, успѣха си. Кой може да отнеме правата на единъ народъ, когато той умѣе да ги уважава, почита и брани? Въ рѣцетѣ на единъ народъ е да си създаде каквото положение иска, отъ него зависи, да бѣде робъ или свободенъ; който върва въ противното, той си губи ума въ празни мечтания.

Ний неотказваме, че въ сѣкий народъ има и добри и лоши хора, но като нашитѣ консерватори, на да ли ще се намѣржатъ, толкосъ инатчи и отмѣстителни; въ тѣхъ цо годѣ милосердие, поне искрица родолюбие, ако имаше, работитѣ не цѣхъ да стигнатъ до това положение, но тѣ засленени отъ пустото властолюбие, върнатъ сичко, само и само да си постигнатъ египетическата цѣль. Неискатъ и не са залавятъ на частна работа, да си искаватъ съ трудъ и честно прехрапата, но се намисатъ въ общитѣ дѣла, като се препоржчватъ сами за най голѣми народни приятели, до гдѣто се поставятъ на власть, за да си отмѣщаватъ на противницитѣ, които не сподѣлятъ тѣхнитѣ и дѣти. Нѣмаме съмпѣние, че мнозина честни синове имаха злочестината да опитатъ свирѣното и диво отмѣщение на властующитѣ консерватори, които распакахъ много невинни души, съ своитѣ пресѣди и башибозушки постъпки, за които има да се папичатъ съ врѣме цѣли токове. За да се отърве народа отъ тия отмѣстителни, любители на робството, спорѣдъ насъ, нѣма друго срѣдство, освѣнъ да ги презира, като искава къмъ тѣхъ своето недовѣрие, както направи това на послѣдне врѣме въ своитѣ явни събра- ния.

Нѣколко думи за поета Вазова.

Ешилъ отъ съврѣменнитѣ намъ поети е П. Вазовъ. Неговата биография не ми е извѣстна. Но това не съставлява голѣма загуба: ние се интересуваме отъ живота на човѣка до толкова, до колкото обстоятелствата на живота му обясняватъ неговия характеръ, неговия образъ или начинъ на мислитѣ, неговото, словомъ, направление обществено и литературно. Азъ не гоя тѣзи цѣль; азъ искамъ само, по произведенията на поета, да представя неговата личность, тѣй да кажа, неговия поргретъ уметвенно правственний. Вазовъ, до колкото ми е извѣстенъ по произведенията си литературни, не прави никакво исключение отъ обикновенитѣ български литератори. Въ българската литература, той не е внесалъ нищо ново, съ което да се отличи отъ Л. Карвелова или отъ „Дѣдо“ Славейковъ. За да не са покаже тѣзи ми мисълъ парадоксъ, трѣба да обърнемъ внимание на слѣдующето обстоятелство. Ний, българскитѣ до послѣдне, може да се каже, до настояще врѣме гониме една цѣль — освобождението на отечеството ни отъ невинството и мръсното турско гръко владичество. Вѣскоу, по развити- чакъ българинъ, който не продаде съвѣстѣта си и честността, проповѣдавше до колкото му позволяваха силитѣ и прѣданността на убѣжденията си за народното ни освобождение. Това именно и забѣлжаваме ний почти въ всичкитѣ наши литературни дѣйци. Това е общето стремление, общата характеристическа черта на нашата писменна литература. Такова, слѣдователно, стремление не е чуждо и на Вазова. Това е даже малко: мога да кажа, че всичкото достоинство на Вазова — хортувамъ за това, което е написалъ той до сега, — за бъдещето не мога да бѣда пророкъ — въ това именно и се заключава. Къмъ таково едно заключение ни докарва внимателното прочитаніе на неговитѣ произвѣдения и безпристрастното и критическо отнашеніе къмъ тѣхъ: ако потърсимъ въ тѣхъ други нѣкои идеи, освѣнъ идеята за освобождението на народа отъ турцитѣ — забѣлжете: само отъ турцитѣ, то ще додемъ до резултатъ не утѣшителенъ: всичкото съдържаніе на произведенията му(*) се ичерпва съ упомянатата идея, освобождението отъ турцитѣ. И тамъ, дѣто дѣлото се касае до теглата народни отъ турцитѣ варварства, тамъ той е не подражаемъ: туки именно се вижда силата на неговия талантъ, на неговитѣ способности; туки именно той се изказа човѣкъ въ благородна мисълъ на думата: страда ниско съ слабитѣ и беззащитнитѣ — а въ това именно и се заключава човѣщината, — и до колкото му са мили несчастливитѣ жертви, оставени на произвола на дивитѣ башибузуци и черкези, до толкова той прѣзира и ненавижда тѣзи послѣднитѣ. И тѣй, на Вазовъ не може да му се откаже, че той притѣжава една добра заслуга — въ голѣмата си частъ отъ произведенията си, а особенно въ елегитѣ, издадени подъ заглавие: „Тжгитѣ на България“, той е оплакалъ нещастното положение на нещастното си отечество. Тѣзи елегии са най добритѣ творения на поета. Въ доказателство, че това е тѣй, азъ ще приведа оцѣнката, която имъ я прави автора въ стихотворението си „На България“. Въ това стихотворение той, като казва отъ начало, че посвѣщава пѣснитѣ си на „България священная“, моли я да ги приеме:

Прими тезъ пѣсни, майко мила,
Отѣкъ на твой печаленъ зовъ,
И плодъ на сладката любовь,
Съ коя душа ми си пѣлвала;
Прими тезъ пѣсни, пѣлни съ гнѣвъ,
Катъ вихра, цо пѣй по друма,
Ту жални, катъ шумѣтъ по Струма,
И като горекія напѣвъ.²

Дѣйствително, Вазовъ си е оцѣнилъ „пѣснитѣ“ сир. елегитѣ твърдѣ вѣрно — тѣй са плодъ на сладката любовь, която той питае къмъ отечеството въ днитѣ на изгнанието си, съ „отѣкъ“ на печалиния му Зовъ и са пѣлни съ гнѣвъ къмъ варваритѣ и жалостъ къмъ угнетенитѣ. — Отъ казаното се вижда, че всичкитѣ тия черти въ него, са черти добри, симпатични, — черти, които трѣба да ги има вѣскоу единъ човѣкъ; безъ тѣхъ азъ човѣка не мога да го нарека „човѣкъ“: каквото щѣте име му дайте на тогасъ, въ когото не ще намѣримъ тѣзи двѣ качества, но само нѣмаме право да го назовемъ „човѣкъ“. И тѣй, симпатичнитѣ черти,

(*) Азъ земамъ по капиталнитѣ произвѣдения а оставамъ на стария любовнитѣ и сатирическитѣ стихотворения.

които намърхихме въ Вазова, не са бог-знай какви — такива чърти дължен е да ги има и ги има всѣкой единъ порядоченъ човѣкъ. Слѣдователно, Вазовъ не е нито по-горѣ, нито по-долу отъ обикновенитѣ, прости, смъртни; слѣдователно той не е и образецъ на интеллигентната, напредничавата младежъ. Но ако не се отличава той съ голѣмо развитие (азъ не зная, той може и да е „учень“), ако и да не виждаме въ произведенията му да се прѣказватъ чувства алтруистически, то той прѣтѣжава единъ природенъ даръ, талантъ поетически, и като поетъ, — само като поетъ, — той е единъ отъ най-добритѣ наши литератори. Че силата на неговия талантъ е извънредна въ сравнение съ другитѣ наши съвременни поети, ако оставимъ на старна П. Славейкова, това е почти прието отъ всѣкитѣ, както българе, тъй и иностранци, които са знакоми съ произведенията му. За доказателство на това мнѣние, достаточо е, мисля, да приведа само слѣдующата цитата. Въ стихотворението си „Подъль ли е Българскій народъ“, автора, като описва нещастното положение на нашия народъ, неговата пълна беззащитностъ отъ страна на съседитѣ си, които, освѣтъ дѣто гледатъ хваднокрѣвно на неговитѣ мѣнения, още и се осмѣляватъ да го червятъ съ лоши краски, — автора, като не вижда отъ видѣть помощъ, обръща се за защита къмъ „безчувствената“ природа, дано макаръ тя се смилъ за насъ; той казва:

Карпати голи! поля давийски!
Гори балкански, гори тракийски!
Ти, черно, бѣло и сине море,
И ти, о слънце, що грѣишь отъ горѣ,
Вий пометници на вековетѣ,
Защита наша сега станете! . . .

Наистина, стихове прекрасни, по силата на чувството, което е изразено въ тѣхъ, — тай не са прости стихове, а олицетворение на мисълта и чувствата на поета въ момента, когато е писалъ тѣзи редове.

Такива едни поетически мѣста се срѣщатъ и въ много други произведения на поета; да се привождатъ тукъ, азъ мисля, е излишно, защото почти всѣкой читающъ българинъ ги знае. Поетическия талантъ на автора тъй също се вижда и въ онези стихотворения, въ които той описва ту любовта, ту природата, ту, най-сезѣ, и недостатцитѣ на нѣкой-други личности.

Съ казаното се исчерпва и всѣкото съдържание на Вазовитѣ произведения. Азъ казахъ вече, че тий носятъ общия характеръ на българската литература и че вънъ отъ тѣзи чѣрта въ тяхъ не са намира нищо друго, нищо оригинално, никакви идеи, никакви мисли, които днесъ вълнуватъ цѣлото човѣчество и за осъществяването на които носителитѣ и прѣдставителитѣ имъ се борятъ, жертвовать себе си и всичко, което е мило и скъпо за тѣхъ само лично.

Ако разгледаме внимателно за послѣдне врѣме българската литература, то ний ще забѣлимъ, че въ нея тукъ тамъ се появяватъ вече, ако и да не е въ такава сила и форма, както у другитѣ народи, — но нестѣ мнѣнно се появяватъ нови идеи, идеи не национални, а общечовѣчески. Такива идеи ний виждаме да се проваждаха отъ покойния Л. Каравелова въ неговитѣ стихотворения, повѣсти и, най-повече, въ неговия всѣгнитъ „Независимостъ.“ Такива идеи проваждаше и „словомъ“ и „дѣломъ“ погиналий за народната свобода Хр. Ботевъ.

У Славейкова, ако се ограничимъ съ литературнитѣ му произведения и ако даже не обърнемъ на тѣхъ внимание отъ тѣзи точна зрѣние, — неговия юморъ, неговия сарказмъ, неговитѣ приеми, — всичко това свидетелства, че поета е народенъ съ сила, съ талантъ необикновененъ. И тъй, ако сравнимъ Вазова съ упомянатитѣ поети то ще видимъ, че той при тѣхъ остава почти безличенъ. Впрочемъ азъ може и да се джа, но дордѣ не ма убѣдять въ противното, азъ пакъ си оставамъ съ моето лѣжливо мнѣние, толкова повече че отзива на Г. Ворачекъ (до колкото е съобщенъ вѣрно въ в. „Съединение“) вижда ми се много ободрителенъ, да не кажа ласкавъ.

Одесса

Д. Беровъ.

Знаменитостта на града Велико Търново въ историческо отношение.

(продължение)

II. Митрополията или — бившата Патриаршия на Българското Царство.

Преди да почнемъ да разказваме за сегашната митрополия и — да ѝ описваме: трѣба по напредъ да опредѣлимъ — дѣ е била построена вѣхтата Българска Патриаршия?? — За тая цѣль ние ще разгледаме критически развитѣ по тая важнъ въпросъ мнѣния и увѣрениа аче — отпослѣ да изложимъ и нашето смиреннѣ мнѣние, основано преимущественно на заварденото тукъ въ Търново и до днесъ народно предание; понеже — доказателствата на нѣкои Г. Г. Историци никакъ не се согласаватъ съ народното по предание завардено увѣриванье както и по долу ще видимъ. Спорядъ историческитѣ документи изложени въ съчинението на Раковски:

„рѣчи о Асѣню първому и второму“ страници 51 и 54 се ясно вижда и доказва: 1) че българската патриаршия е възобновена и учредена въ Търново въ 1235 година, 2) че Иванъ Асѣнь II билъ създалъ тая идея: за да стана пакъ Българската черква самостоятелна и независима както е била по отиреди въ времето на българскитѣ царие Бориса, Симеона и проч. и българската патриаршия е била въ ветхата българска столица, Преславъ; и да учреди възобновената патриаршия въ своята нова столица Търново.

3. Че за да си постигнѣ цѣльта царъ Иванъ Асѣнь II дѣйствиоалъ предъ тогавашния грѣцки царъ Калоянъ Дука, за да се склонѣ тогавашния вселенски патриархъ Германа и другитѣ патриархи: да възобновятъ и потвърдятъ независимостта на българската черква и да ржкоположатъ тогавашния български архиепископъ що живѣлъ въ Търново за патриархъ на България; както дѣйствиоалъ и станао; Иоакимъ Търновския Архиепископъ се е провъзгласилъ за български Патриархъ и се е избрала за Патриаршия тогавашната Търновска черква св. Вознесение Христово. Това се тъй доказва отъ вѣти лѣтописни документи; и до тукъ може да е и право; но гнѣ дръ Причекъ слѣдъ като спомънува за тия лѣтописни документи и като разказва за възобновената българска патриаршия, и че черквата „Вознесение Христово“ е била избрана за патриаршия: иска да увѣри основанъ вижда се на свои нѣкои съображения че: тая черква „Вознесения“ е била на Хисаря, или както негова милостъ го називава на Царевичъ близо до черквата св. Петка; тия сжъ твърдѣ на кжсо изложени свѣденията за възобновението на българската патриаршия отъ царя Ивана Асѣня II и за предпочитението на черкв. св. Вознесение Христово. По по нашето скромно мнѣние, ние никакъ не можемъ да повѣрваме и да се съгласимъ съ увѣрението на г. д-ра Причека: че тая черква е била построена на Хисаря близо до цевк. св. Петка, ако и да се той основава на нѣкои руски Анали. При това не е справедливо и вѣрно повѣствованието на г. д-ра Причека че турцитѣ съвсѣмъ разорили тая черква (св. Петка) въ 1435 и че на мѣстото ѝ построили изново Джамията: това съвсѣмъ не е справедливо; ние ще се повѣрнимъ и ще разправимъ за тая неточностъ по долу при описанието на Хисаря.

Основанъ же на преданието народно както и на увѣренията на стари хори завардени у тѣхъ тоже по предание: ние казвами че българската патриаршия или все едно българската черква, която е била избрана за патриаршия е била на същото мѣсто, или до същото мѣсто, дѣто е сега митрополията или черквата св. Апостолъ, Петра и Павла, а не на Хисаря. Отъ когато азъ съмъ дошълъ тукъ, сжъ разпитвалъ и стари свѣщенници и други стари хора и — всички ми се отговаряли: „че близо до сегашната митрополия кжмъ югъ отъ нея на равната поляна е била построена и се намира черквата св. Ивана Рилскаго и че тая черква е била българската патриаршия.“ Ние съгледаме внимателно тая мѣстностъ и дѣйствиоално съществуващъ и се виждатъ и днесъ — днесъ зидни останки които ясно доказватъ: че на тая мѣстностъ е имало построено едно здание; туку до тая мѣстностъ има и една ледница доволно дълбока и се разказва по предание: „че ти е била ледницата на старата българска патриаршия“ ние не сме съгласни съ това увѣрение; но — мислимъ че тая дълбока и съ добри каменни зидни стѣни обградена отвѣтрѣ и надъ земята съ доволно височки зидове снабдена, а отгорѣ покрита постройка не е била ледница, но систерна (водница) на българската патриаршия; и ние вѣрваме това повече: понеже по тая и близо до тая мѣстностъ не се намиратъ ни источници, ни кладеници за воджъ, и жителитѣ на тая частъ на тъй називаемата „Долия махала“ пиятъ воджъ отъ рѣкжтъ Янтра. — Слѣдъ тия нѣколко разяснения, да додимъ пакъ на предмета си. Тукъ се ражда, съобразно съ горѣизложеното въпросъ: имало ли е дѣйствиоално черква близо до сегашната митрополия на горѣупомѣнатата мѣстностъ? и ако е имало, била ли е тя посвѣтена на св. Ивана Рилскій? Колкото же за черкв. св. Вознесения, която е била предпочтена за българската патриаршия, това може да е право, но че ти е била построена на Хисаря близо до черквата св. Петка, ние не вѣрваме; но мислимъ: че черквата св. Вознесение Христово е била построена до сегашната митрополия, и може би ако са ѝ развалили и съвсѣмъ разсипали турцитѣ, по отсетитѣ обаче може да е била построена черкв. св. Ивана Рилскаго; или (което мислимъ че е по справедливо) и дѣтѣ тия черкови и св. Вознесение Христово и св. Ивана Рилскаго сжъ били построени по мѣстността отъ кжмъ лѣвни брѣгъ на р. Янтра, близо до сегашната митрополия. Нашето това скромно предположение се потвърждава още и съ слѣдующе: гнѣ дръ Причекъ като разказва за Трапезица (стр. 254) и основанъ на повѣствованията на Патриарха Евтимия и на Голубински увѣрива че: „На Трапезица (?!) е имало една черква съзидана отъ царя Асѣня I въ 1195 год., и че ти била посвѣтена на св. Ивана Рилскій, моцитѣ на който свѣтець почивали въ тая черква и че близо до тая черква е

била черквата св. Апостоловъ“. — Отъ горѣизложено-то повѣствование се ясно доказва: „че до черквата св. Ивана Рилскаго е била построена и се намирала черквата Свѣтихъ Апостоловъ“, това се и напълно съгласява съ увѣрението на народното предание, погрѣшимо е само увѣрението, че черквата св. Ивана Рилскаго е била построена на Трапезица; че Царъ Асѣнь I е построилъ тая черква, това ние вѣрваме особено като земнимъ въ съображение че живописанието на св. Петка отъ българскій Патриархъ Евтимия, не е точно съжшо негово, но преписано и не се знае кога и отъ ко-го? (*), Отъ всичко горѣказанно слѣдова: че черкв. св. Ивана Рилскій е била дѣйствиоално построена до сегашната митрополия, а не на Трапезица; че черкв. св. Вознесение може да е била избрана за патриаршия, но чи се е намирала на Хисаря. — Слѣдъ като това се опредѣли поне по възможности точно и вѣрно: ние ще се повѣрнимъ къмъ разгледанието и описанието на зданието черквата св. Апостоловъ.

Тая малка черква, която вижда се да е била като параклисъ на българскитѣ патриарси, които като живѣли въ зданието на патриаршията имали сжъ вѣтрѣ въ това здание и тая малка черквица. Тя е до 9 1/2 метра дълга и до 6 метра широка; по вѣтрѣшната повърхностъ на стѣнитѣ ѝ има изображения на свѣтии съ надписи на българскій языкъ; но вижда се че тия надписи сжъ преправени или поправени въ нѣкое по ново време. Въ олгари на дѣсно има една малка стаячка съ каменни зидове обградена, до 3 метра дълга и до 2 метра широка, и между нея и олгари е имало една жельзна врата която съществува и сега, но е откачена. Разказва се като положително че тая стаячка е била библиотеката на българската патриаршия и че тамъ са се вадрили и слѣдъ паданието на българското царство стотини години (близо до 500 години) драгоценни български книги може и разни правителствени или патриаршески документи и че за голѣмо злополучие на милото ни отечество: единъ грѣцки владика Шарювъ се распорядилъ и заповѣдалъ: „да са изгорятъ всичкитѣ тия книги“, което за жалостъ се е и извършило. За това впрочемъ подробно се е писало и обнародвало, и ние не щѣмъ да се впуснемъ въ подробности по тая предметъ.

Въ тая черква има мермерни бѣли стълбове на които е имало надписи отъ неизвѣстно съдържание, но за голѣма наша народна жалостъ: всичкитѣ слова на тия надписи са изгъргани и истрити, което се ясно доказва отъ това, че тия бѣли лѣскави мермерни стълбове сжъ до нийдѣ гладки и лѣскави, а отъ тамъ на горѣ (почти 2/3 части) сжъ рохави и не лѣскави. Друго особно забѣлежително вѣтрѣ въ черквата, ни по зиднитѣ стѣни, ни по сводѣтъ (кубето) не се издирихъ; за които цѣль ние сме се качили чакъ до сводѣтъ за да търсимъ нѣкои писмени памятники, но нищо не намърхихме. (Това ние сторихме още въ 1856 година). (слѣдва)

БЪЛГАРИЯ.

За туй име славно
Сърдце ми люто бий
И за него главно
Съ малякъ нѣщо то си крий.

Тъзъ родина мила
Съ все сърдце обичамъ,
Тя ма е кърмила
И въ нея щжъ тичамъ.

Съеъ гласъ продумвамъ самъ:
Що ли я обичамъ?
Отвѣтъ да дамъ-незнамъ
Тъй щжъ я наричамъ.

Смѣло и наивно
Казвамъ прѣдъ нашия Спасъ:
Обичъ инстинктивно
Храня за нея азъ.

Пловдивъ, 1 Май 1882 г.

С. Казанджиевъ.

До Г-на Министра на Вѣтрѣшнитѣ Дѣла
ЗАЯВЛЕНИЕ

Отъ Руссенскитѣ гласни по изборитѣ на Общинскитѣ Градски Съвѣтъ.

Подписанитѣ, гласни по изборитѣ на Руссенскій Градски Общински Съвѣтъ, избрани отъ разни купове изъ града Руссе, на 3-й Априлий т. г., ся научихме по слухъ, че Руссенскій Окръженъ Съвѣтъ на 20-й Априлий разгледалъ нѣкакви заявления, съ които ся оспорвали правилността на тукашнитѣ общински избори, и издалъ своето рѣшение за уничтожението на тия избори. Нѣкои отъ насъ ся отнесохме тогази още съ прошение до Г-на Управителя да искаме прециси, както

(*). Виджъ Раковски за Асѣновци стр. 13.

отъ заявленята, така и отъ рѣшението, което имъ е дадено. Окръжниятъ Свѣтъ, но напоследокъ Управителя ни съобща, че тази наша проба останала безъ послѣдствие. При всичко че нѣмаме на рѣка прѣписи отъ означенитъ документи, за да можемъ да окажемъ на не правилността имъ, и при всичко че въ Избирателний Законъ не са предвидѣни, по кой начинъ може да бжде обжалвано едно подобно противузаконно уничтожение на избритѣ отъ страна на Окръжниятъ Свѣтъ; но до колкото можаме да разберемъ причинитъ и основанията, съ които си е послужилъ Свѣтъ за да издаде своето рѣшение, неможемъ да издржатъ никаква критика, а просто възползованъ отъ правото, предоставено на Свѣтъ по 61 чл. отъ Избирателний законъ, той произволно и противузаконно е постановилъ да си уничтожатъ станалитъ по единъ най рѣдовенъ и законенъ начинъ градски избори.

Една отъ причинитъ за касирването на тия избори, както ся научаваме, била, че Тахсинъ-бей, гласенъ на единъ отъ куповѣтъ на Х. Мусса-Махалеси, като нѣмалъ 30 годишна възраст, неправилно ужъ си е допусналъ да гласоподава. Тоя мотивъ не може да си подкрѣпи съ никакво законно основание, защото чл. 6 отъ Избирателний Законъ изисква избираемий да има 30 годишенъ възраст (членовѣтъ за Свѣтитъ и представителитъ), но не и гласнитъ, които по законна ся считатъ за *второстепенни избиратели*, а не за избираеми. Това положително ся опредѣля отъ членове 2, 20, 22 и 28 на Избирателний Законъ, по ясниотъ и несъмнѣнный смисълъ на които вежки български подданикъ, който е навършилъ 21 годишна възраст ся записва въ избирателний спискъ, и ся причислява къмъ единъ отъ избирателнитъ купове, които *изг сръдмата си* избиратъ по единъ гласенъ (чл. 28), безъ ограничение по възраст. Независимо отъ това обаче, Техсинъ-бей е приетъ за гласенъ по предписанието на Окръжниятъ управитель, койго отъ едно представено нему свидѣтелство ся е удостоверилъ, че Техсинъ бей има 30 годишна възраст. Други причини били, че единъ отъ първостепеннитъ избиратели, именно Янко Ангеловъ, участвувалъ въ единъ отъ куповѣтъ на Кара-Али-махалеси при избора на гласенъ, безъ да е билъ запасавъ въ списъка на тая купъ.

Такава неправилность, ако ся допустне даже да е станала, не може да ся приеме като законенъ поводъ за съвършенното уничтожение на изборитъ, толкова повече че старшиятъ и другитъ избиратели, на основание 26 и 27 чл. отъ избирателний законъ, своевременно можеха да отстранятъ отъ избирателний купъ незаписанния въ списъка, ако такъвъ е присѣтствувалъ. Но както ще ся види отъ протокола на тая купъ, нито е станало подобно заявление, нито пакъ е подписанъ въ протокола Янко Ангеловъ, за да може да ся докаже, че той законно или незаконно е присѣтствувалъ на купъ.

По смисълъта на 61 чл. отъ избирателний законъ, Свѣтъ издава своето рѣшение на основание полученитъ документи и на събранитъ отъ него свидѣния. Какви сж прочее документитъ и свидѣнията, които сж послужили на Свѣтъ за основание на рѣшението му, съ което е уничтожилъ станалитъ избори? Ако Министерството поиска цѣлото дѣло за станалитъ градски избори и разгльда протоколитъ, какго на куповѣтъ, така и на бюрото при второстепеннитъ избори, ще ся увѣри, че никакви неправилности и нерѣдовности не сж станали въ тия избори, защото нѣма никакви заявления, когато по 51 чл. отъ избирателний законъ такива заявления трѣбва да ставатъ своевременно предъ бюрото, което ги рѣшава и съгласно чл. 57 буква і. ги запитва въ съставенний протоколъ. Като не е била прочее забѣлжана никаква неправилность въ време на изборитъ, какви сж биле побудителнитъ причини на заявителитъ, съ какви доказателства сж подкрѣпили тѣ своитъ заявления отпослѣ направени?

На основание изложнитъ причини, считаме за произволна и противузаконна постѣпката на Руссенскій Свѣтъ съ уничтоженето на градскитъ избори, и въ качество на висше Административна власть, контролирующа дѣйствиетата и рѣшениетата на Окръжнитъ Свѣти, като са отправяме до Васъ, Г-не Министре, увѣрени въ вашата справедливостъ и безпристрастие, покорно молимъ да благоволите да вземете въ внимание нашата проба, и като имате предъ видъ, че свѣтъта не е ималъ законни основания и причини за касирването на градскитъ общински избори, че заявленията не сж били подкрѣпени съ никакви доказателства, че протоколитъ не съдържа заявления за неправилността на изборитъ, своевременно направени, и най послѣ че Свѣтъта е издалъ своето рѣшение подъ предѣлствотото на Г-на Костаки Мариновичъ и съ участието на Г-на Петра Пирговъ, членъ секретаръ на Свѣтъта — и двамата заинтересовани по дѣлото на тия избори, като кандидати, на които кандидатурата е паднала съ нѣколко гласа, и които закона приема като за лица потерпѣвши (чл. 114 Избир. Законъ) да отгьбните рѣшението на Руссенскій Окръженъ Свѣтъ, и като ся увѣрите въ рѣдовността на станалитъ Общински избори отъ 10 й Априля т. г., на основание 63 чл. отъ Избирателний

Законъ, молимъ да направите нужното распорѣждане за потвърдението новиятъ съставъ на Градскій Общински Свѣтъ.

Руссе, 4 Май 1883 год.

Съ високопочитание отъ името на първостепеннитъ избиратели избранитъ гласни: слѣдватъ (35 подписи).

ДОПИСКИ.

Свищовъ, 4 Май 1883.

Г-не редакторе на в. „Славянинъ“

Преди нѣколко дена бѣха се провинили отъ тука нѣкои си Г. Аневъ и Мариновъ прѣзъ „Български Гласъ“ къмъ консерваторскитъ водители Г. Начевича, Стоилова и Грекова; „дерзайте! народа е съ вази!“ и когато течохме тука това „дерзайте!“ ний се смѣяхме и имъ казвахме „бонитъ лафъ“ и тѣ много са сърдяха, и пакъ казваха и писаха, че народа е съ тѣхъ и пр. по сега работата показва че ний сме имали право, че тѣ сж се лѣжжали и страшно сж се лѣжжали че иматъ колко годя привърженици отъ Българскія народъ, отъ словесния свѣтъ, ако тѣ расчитатъ на други безсловесенъ народъ, то друга работа. въ такъвъ случай ний не са припираме, но колкото за словесния Български Свѣтъ, той доказа и тука въ Свищовъ, предъ самия гробъ на „Конституцията“, доказа че не Начевичу и на с-не трѣба да се каже „дерзайте“, а на священни поборникъ за народните права, Г-на Драгана Цанкова и на всички негови единомисленници, тѣмъ трѣба да се каже най тържественно: „дерзайте! Народа е съ вази!“ и за удостоверение, ний прилагаме при настояцето си слѣдующия фактъ, и молиме и Г. Анева и Маринова за въ бъдуще да се съобразяватъ съ панетото емирно правило, се тѣй съ фактове да говорятъ, ето нашия емирненъ фактъ:

На 1883 година на първий Майя се събраха гласнитъ отъ Свищовскій и Никополскій окръгъ, на брой 243 души, които слѣдъ като влѣзоха въ зданието на Великото Народно Събрание да гласоподаватъ за избирание на окръженъ Свѣтъ, гдѣто като извадиха изъ назвитъ си и джобовитъ си безметнитъ бюлетини, които имъ бѣха раздадени отъ щедритъ угостители Х. Денкоолу, Аврамовъ и Юрнековичъ и пр. отъ които бюлетини едни сждраха, други придадоха на бюрото, приетжниха къмъ своите избрани писари и написаха си нови бюлетини съ лица, въ които имаха най много повѣршене, и като си пуснаха тия нови бюлетини въ урнитъ саморжчно, когато се распечатаха урнитъ и се преброиха гласовѣтъ излязоха слѣдующитъ:

Първи избори

	Глас.
Г. Г. 1 Иванъ Пановъ	173
„ 2 Иванъ Юрдановъ кжениа	178
„ 3 Гавраилъ Ангеловъ	143
„ 4 Георги Данаимовъ	145
„ 5 Николай Д. Станчовъ	151
„ 6 Семизовъ	157
„ 7 Даскалъ Хр. Петровъ	136
„ 8 Владимиръ Божиновъ	147
„ 10 Пинеркоолу Х. Мавили	Али 122
„ 11 Караманлъ Хасанъ	124
„ 12 Х. Дервишъ	197

Допълнителни.

Костаки Ковачевъ
Киро Василевъ (Никополъ) } Либерали
Бони Костандиновъ С. Виная

И тѣй бъдущий съставъ на окръжний Свѣтъ е избрагъ чистъ Либераленъ, нито единъ консерваторъ, за туй

„дерзайте“ „Славянинъ“ а мерзайте „Гласности!“

Горня-Орѣховица, 29 Априля 1883.

Разнородните произволи на народните кърлѣши — чорбаджии надъ бѣдните и беззащитните българе, отъ день на день се повече и повече са уголѣмяватъ и, както са види, тая пасмина хора — чорбаджитъ — никога нѣма да разбератъ, че не само за тѣхъ пѣче сжжницето. Думата ми е се за онова живо сжщество, което са нарича Танааски ефендия, което е запроизволствувало съ кметската власть още отъ шеснаесе годишната си възраст и което не чуе гласа ни на закони, ни на канси. Нѣма по свѣта ни едно подло сръдство и ни една гнусна машинация, които тоя антихристъ да не е употребилъ само и само да си постигне цѣльта — лесно да са хранути. За да докажа че това е тека, азъ нѣма да са внушамъ въ подробно описание на живота на това словѣсие, ще упомѣна само повърхностно нѣкои и други негови подвиги, и отъ тѣхъ читателтъ ще да са увѣри лесно на думите ми.

Преди нѣколко мѣсеци, когато наша Орѣховица стана щастлива съ позора Лазара Хаджиева, както, по думите на силика Пискалий-оолу, бѣше дошелъ тука да ни види вересните, а самъ своигъ си борчъ неплащаше, когато му са секвестрираше коньтъ отъ кредиторите му, бабъ ви Танааски ефендия не го досрамъ да вземе тоя конь и да го скрие подъ кофъръ въ яхъртъ си, а предъ сждебниягъ приставъ да са изрази така: „тоя конь не е на Хаджиева, а на Обрѣшкоолу, и за това азъ, като защитникъ на градскитъ интереси, не мога да дозвола да са секвестрира.“ — „А защо, бае Танааске, да не го секвестрираме? Ако сте доброжелателъ на Хаджиева, то заплатете му длгтъ, а не укривайте му коньтъ.“ — „То не е ваша работа, а моя, рѣвна бабъ Танааски и начена да рови г-нь Лукяновича закони, за дано намѣре нѣидъ нѣкой членъ, койго да казва, че бичливите не трѣба да си плащатъ длговете. Но не го огрѣя; на коньтъ са наложи запора и Хаджиевъ, слѣдъ нѣколко дни, щя не щя, заплати си длгтъ. Днесъ тоя содомецъ (Хаджиевъ) пакъ билъ окол. началникъ нѣидъ изъ Шоплука, дѣто по носи киръ, и преди мѣсець или два коньтъ му са прати на мѣстото. А бабъ Танааски ефендия утвърждаше, че билъ неговъ, че билъ продаденъ на Обрѣшкоолу. Ако да бѣше на Обрѣшкоолу, то що щеше въ яхъртъ на кмета? — Съ киря сжмъ го взелъ, за да отида на едно село, отговори г-нь Танааски, а не отиде нийдѣ. — И това не е подлостъ, и това не е узурпаторство, а честность чорбаджийска и точно исполненне на кметска дѣятельность.

На 3 Априля тази година, когато и тука станаха общинскитъ избори за гласни, въ една отъ избирателнитъ групи избира са за гласенъ единъ доста почтенъ гражданинъ, Досѣо Монйовъ, а защото г. Танааски нѣмалъ въ него вѣра че ще да гласоподава въ полза на Хаджи Пвановата династия, на другия день подиръ изборите зема и съставя по своигъ си кефъ другъ единъ протоколъ, въ който написва името на друго едно лице, свиква двама, трима отъ по простодушнитъ избиратели и ги засгава да го подпишатъ. И така, по този езуйтски начинъ г-нь „Брада“ лиши законно избранния гласенъ отъ правото му да гласоподава, право, което му сж дале неговитъ избиратели, и на мѣстото му тури свое едно мекере. И това не е насилие надъ закона, и това не е произволъ, а честность чорбаджийска. И само тия ли сж неговите произволи? Колко още гласни, около 10 на брой, лиши отъ правото имъ да гласоподаватъ, като самъ по своигъ кефъ ги касира. „Тѣй го пѣдятъ отъ селото, о той пита за поповата кжца.“ Сжко такава е работата и съ „Брадата“. И колкото повече закони прочита, толкова повече беззаконни прави това творѣние чорбаджийско, а предъ наивните граждани са препоржчва, че той е съ агнешка душа. — Позавчера стана изборитъ и за ония гласни, които ще да изберагъ съставъ за Търновскія окр. Управ. сжвѣтъ. Въ една отъ избирателнитъ групи са избира за гласенъ бившия Добрячки мировий сждия, г-нь Р. Радославовъ. А знаете ли, г-не редакторе, какво направи байно Танааски и съ тая изборъ? Единъ или два дена подиръ избора, негова милость зема и съставя новъ единъ протоколъ, и написва името на друго едно лице, негово мекере, което има причини да гласува за дѣдо Гатйовътъ свѣтъ Георги подданикъ, послѣ накарва двама избиратели да го подпишатъ, и работата са свършва. И това не е калпазанлъжжъ, не е насилие надъ закона, а честность, законность кметска.

Преди мѣсець нѣщо, тукашния мировий сждия разгльжда единъ углавенъ процесъ, за побой възбуденъ отъ една лѣсковченка, ближна сродница на Танааски ефендия. Като нѣмала силни доказателства за да докаже, че побоятъ е билъ силенъ, тая лѣсковченка отива при „Брадата“ да са допита умъ и разумъ. Тоя послѣдний, сирѣчь нашия велемудрѣнни кметъ, хичъ не загубува време, а виква при себъ си градскія ни докторъ, г-на Жанъ Л. А. Пери, и му предлага да издаде на обвинителката медицинско свидѣтелство, че била залъ бита, че имала рани. Доктора, понеже побоятъ

билъ станалъ преди шестъ мѣсѣци, — като не сжгледалъ не само рани, но нито даже белѣзи отъ рани, отказалъ да издаде подобно свидетелство. Ами сега? А ето отъ варя са работа на „Брадата.“ — „Обѣсвамъ са, ако не зема свидетелство отъ тоя дженабегинъ,“ викнува той и начева да ругае доктора съ найулични думи. „Азъ не сжмъ са училъ да бѣда само докторъ, но и честевъ човѣкъ,“ рѣкалъ доктора и си зминалъ по работата насжкрбенъ.

Вчера сжщия тоя г-въ Танасаки, глоби мѣстния гражданинъ Христа Шекерджията 4. ср. рубли, защото нѣмало гербови марки на нѣкакъвъ си-то контрактъ, който тоя послѣдния му представилъ за нуждата си. Ше питаме г-на „Брада“ да ни отговори, той сждебна власт ли е, че разгяжда процеси, и кой законъ общински му дава право да глоби хората за нѣща, които ни наймалко не сжвпадатъ въ кръгътъ на неговата кметска длжностъ. А ако ли той е баши-бузукъ и може безнаказанно да произволствува, то нека обяви на хората, за да са предпазватъ.

При всичките тия произволи и беззакония, които извърши г-въ Танасаки по изборите за общинския ни сжвѣтъ, населѣнието пакъ успѣ да прокара между новия сжставъ нѣколко души честни, способни и съ сжвременни мисли хора, и ние са надѣме че почитаемото министерство на Вжтрѣшните Дѣла, ще избави тая година гражданите ни отъ Танаса „Брадата,“ отъ произволите на когото и мало и голѣмо какъ е прорѣвало.

К. Гржнчаровъ.

Отъ една дописка изъ Бѣла, извличаме слѣдующето:

1-о) Иванъ Поповъ съ разни недовъпростени срѣдства агитиралъ да го избѣржтъ за кмѣтъ на Бѣла; изборжтъ на общинскиятъ Бѣленски сжвѣтъ станалъ така неправилно, цето населението сжщиятъ день още, на 10-й Априлия т. г. съ нѣколко телеграмми до министра — президента генералъ Соболевъ, ся оплаквалъ и протестира срѣщу изборитѣ. Не са знае какъвъ ще е резултата отъ оплакванията и протеститѣ, но ако ся би утвърдилъ избора на Иванъ Поповъ, то населението отъ цѣлата околия дълбоко ще са насжкрби, защото нѣма довѣрие въ единъ подобенъ сжставъ на общинския сжвѣтъ, незаконно избранъ.

2). Селенитѣ отъ Бѣла питатъ: какво станаха помощитѣ и приноситѣ въ пари, храна и др. които ся фѣха събрали отъ Руссе и отъ други мѣста, за да ся спомогне на пострадавшитѣ отъ пожара, който опустоши една частъ отъ градеца на 13 Мартъ 1882 год. Иванъ Поповъ е билъ председателъ на комисията за събиране и раздаване помощитѣ. Защо прочее Иванъ Поповъ до сега не е представилъ на селянитѣ смѣткитѣ на комисията, или зацо не ги е обнародвалъ за да знае всеки кждѣ са ся похарчени пожертвуваниѣ помощи. Не казваме че комисията, во главѣ съ Иванъ Попова, е злоупотрѣбила тия помощи, нъ до като не станатъ извѣстни смѣткитѣ на тая комисия, никой не може да опрекава ония, които говорятъ че и тукъ има нѣщо. Заради това желателно е, цето властѣта сама да изиска смѣткитѣ на Иванъ Попова по тая комисия, тѣй като инициативата за събирането на помощитѣ бѣше дадена отъ самото правителство.

Говори са че изъ България заминали за коронаеваннето въ Москва много офицери отъ войската.

Въ Руссе се приурочовявалъ да стане единъ митингъ, който цѣлъ да пита властѣта за нѣкои важни събития и извършени дѣла.

Тая седмица престижна въ градъ ни русския параходъ „Олга,“ който донесе разни стоки. Облагането съ мито на тия стоки, разказватъ че са взело въ сериозно внимание отъ мѣстното руско посолство, което съобщило за това на мѣсто-

ство, което съобщило за това на мѣсто-то. Желателно е цето нашитѣ митинци, да не облагатъ рускитѣ стоки съ мито повѣче, отъ колкото се слѣдва, за да можжтъ да се поржчатъ отъ търговцитѣ повѣче.

Въ Ерзерумъ се открило едно арменско дружество съ революционерна цѣлъ. Това дружество имало за цѣлъ да распространява идѣята за защита на отечеството. Уловенитѣ 56 лица биле зарѣжни и предадени на сждѣ.

Руссенскитѣ гласни, приурочовявали едно заявление до Окржж. Сждѣ, противъ изборитѣ членове за Окржжния Сжвѣтъ, който стана толкосъ неправиленъ и незаконенъ. Вѣрваме че Сжда ще погладне върху тия избори безпристрастно и надѣваме са да издаде справѣливо рѣшение за уничтоженнето имъ, и свикването отъ ново на гласнитѣ, като не са забравятъ и тия отъ Руссенската околия, която този нхтъ твърдѣ безцеремонно ся лиши отъ правото си, да избира членове за Окр. Сжвѣтъ.

НОВИ КНИГИ

УБИЙСТВОТО НА КАВЕРЛЕЯ РОМАНЪ въ четири части.

Превелъ отъ руски П. Х. Григоревъ.

Издава Стефанъ И. Набакчиевъ.

Отъ 6 ³/₄ коли. — Цѣна 1 левъ.

Ще са намира за проданъ при издателя въ Бѣла и при книгопродавцитѣ.

ПРИКАЗКА

ПРОТОПЕЙ ПРАПОРЩИКЪ

Отъ тридесетѣ царства.

Превелъ отъ Русски
и издава

Хр. ГЕНОВЪ.
Цѣна 50 стот.

ОСТРОУМНИЙ ХИДАЛГО

ДОНЪ КИХОТЪ

ОТЪ МАНШЪ

И СПАНСКИ РОМАНЪ

отъ М. Сервантеса.

часть втора.

Превелъ отъ френски и издава.

Хр. Н. Самсаровъ.
Цѣна 3 лева.

ИСТОРИЧЕСКО-ОТЕЧЕСТВЕННО-ГЕОГРАФИЧЕСКИЙ ВѢЧНИЙ КАЛЕНДАРЪ

ЗА 100 ГОДИНИ

отъ

Василь Димитриевъ
Цѣна 3 лева.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ

ШКОЛА

за

Елементарното рисуване

за

въ първоначалнитѣ училища и първитѣ классове на всичкитѣ училища въ България.

Съ 80 чисто изработени орнаментни рисунки.

Преводъ отъ Русски
(първо издание)
издава А. Поповъ

Намира са за проданъ при сжщия въ Видинъ.

Цѣна 2 лева

ВЪ СКОРО-ПЕЧАТНИЦАТА НА В. „СЛАВЯНИНЪ“
РУСЧУКЪ.

ГОТОВА ФОРМА

УЧИЛИЩНИ СВИДѢТЕЛСТВА

За класнитѣ училища, както и за отдѣленята; отпечатватъ се на отдѣлни листове чиста хартия, или съ кошанъ да се режжтъ подвързани въ видѣ на книга.

Сѣка поржчка се приема съ благодарение и извършва бързо и точно.

Умоляватъ се Г-да училищнитѣ настоятелства да ни удостоятъ съ поржкитѣ си, като означжтъ числото на екземпляритѣ отдѣлно, за класнитѣ и за отдѣленията, при това и какъ желажжтъ да имъ са отпечататъ, на отдѣлни листове ли или съ кошанъ.

Цѣна най-умѣренна.

ИЗВѢСТИЕ.

РУССКИЙ ГАЗЪ ПРЕЧИСТЕНЪ. ВЪ КАСПИ И ВЪ БЪЧВИ, ФАБРИКА ПАЛАШКОВСКИЙ ВЪ КАЗКАЗЪ, смѣло конкурира съ американския, намира се за проданъ и се приематъ поржчки за голѣми количества ВЪ ВАРНА У АГЕНТА НА РУССКОТО ПАРАХОДНО И ТЪРГОВСКО ДРУЖЕСТВО И. Г. Карловскій.

ИЗВѢСТИЕ

Подписанитѣ честь имаме да извѣстимъ, че отворихме въ гр. Руссе отъ 1 Май т. г. комисонерска кжца, като приемаме сѣко задѣжение за препращане стоки отъ едно мѣсто на друго. Умоляваме Г-да търговцитѣ, да ни удостоятъ съ поржкитѣ си. Обѣщаваме бърза и точна послуга.

Руссе 3 Май 1883 г.

Т. Стефановъ и П. Димитровъ
(улица Книжеска № 21.)

ИЗВѢСТИЕ

№ 341

Руссенскій Окр. Управ. Сжвѣтъ честь има да извѣсти, че Смилското тържище (панайръ) ще са отвори текущата година на 11 идущий Май. 13 Априль 1883 г. Руссе.

Предѣтателъ: К. Мариновъ.
Членъ-Секретаръ: П. Пърговъ.

ИЗВѢСТИЕ.

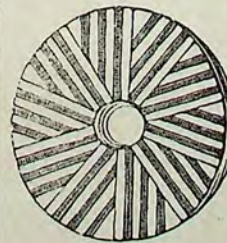
До сегашното наименование на книжарницата Н. Годоровъ въ Търново се заменява съ наименованието Годоровъ и Христовъ отъ 1-ий того, което ще подписватъ както единия тѣй и другия. То, затова молимъ приятелитѣ си да зематъ въ внимание подписитѣ ни, за да адресиратъ писмата или каквото и да било.

Търново 9 Априлий 1883

Н. Годоровъ
Е. П. Христовъ

ФРЕНСКИ ВОДЕНИЧАРСКИ КАМЪЦИ.

отъ 1-во качество.

Намиратъ се готови за проданъ при Александръ Векслеръ

улица Княжеска № 20

въ Руссе.

ИЗВѢСТИЕ

Дава са подъ наемъ единъ особенъ домъ улица Джами Дждитъ № 2293 състоящъ отъ 4 стаи, готварница, дворъ и градина. Желажжщитѣ да го наематъ нека се отнесжтъ за споразумѣние до мене.

Руссе 29 Априлий 1883.

Иванчо Димитровъ абаджи.